

Ο αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ' ενός πάντες

[Ορθοδοξία](#) / [Θεία Λατρεία](#)

[Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος](#)

(Αναφορά στη θεολογική σημασία του Μεγάλου Αγιασμού των Θεοφανίων)

Η μεγάλη δεσποτική εορτή των Φώτων αποτελεί αρχαιότατο σημαντικό εορτολογικό γεγονός για την Εκκλησία, διότι το μέγα και υπέρλογο γεγονός των Θεοφανίων αποτελεί έναν από τους βασικούς σταθμούς του επί γης απολυτρωτικού έργου του Κυρίου.

Ο Ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού, ύστερα από μια τριακονταετή περίοδο προετοιμασίας, εμφανίζεται δημόσια και χρίεται, υπό του Θεού Πατρός και δια της επενέργειας του Αγίου Πνεύματος, σωτήρας του κόσμου. Στην έρημο του Ιορδάνη συντελείται το άρρητο θαύμα της εμφάνισης του Τριαδικού Θεού στον κόσμο, ως επιβεβαίωση της κοινής βουλής των τριών Θείων Προσώπων, για τη σωτηρία του ανθρώπου και ολοκλήρου της δημιουργίας.

Ο Χριστός, όντας τέλειος Θεός, δια της ενανθρωπήσεώς Του, και δια την ημών σωτηρία, κατέστη και αληθινός άνθρωπος, γεγονός το οποίο έπρεπε να αποδειχτεί στη δύσπιστη ανθρωπότητα, λόγω του σκοτασμού εξαιτίας της αμαρτίας. Οι

άνθρωποι έπρεπε πειστούν, αποδεχόμενοι την ενανθρώπηση του Θεού, δια της οποίας συντελείται η θεοποίηση του ανθρώπου. Σωτηρία, εκτός της οργανικής ενώσεως του ανθρώπου με το Θεό στο θεανδρικό Πρόσωπο του Χριστού, δεν θα ήταν δυνατή. Ο Χριστός σώζει ως Θεάνθρωπος και για τούτο η Εκκλησία έδωσε τιτάνιους αγώνες κατά των χριστολογικών αιρέσεων (Νεστοριανού, Μονοφυσιτισμού, κλπ), οι οποίοι αρνούσαν είτε την θεία, είτε την ανθρώπινη φύση Του.

Ως Θεός, μόνον, δεν θα μπορούσε να σώσει τον κόσμο, διότι θα ήταν αλλότριος και αποκομμένος του ανθρώπου και του κόσμου, η σωτηρία θα ήταν ένα θεωρητικό σχήμα και μόνο, μια απατηλή ψευδαίσθηση. Ούτε ως άνθρωπος μόνον θα μπορούσε, διότι η σωτηρία δεν ήταν δυνατόν να προέλθει από την βαρύτατα τραυματισμένη από την αμαρτία ανθρώπινη φύση. Η πρόσληψη της ανθρωπότητας από τη θεότητα στο πρόσωπο του Λυτρωτή μας Χριστού, συντελεί στην πραγματική σωτηρία. Μόνον δια της πραγματικής προσλήψεως του ανθρώπου από το Χριστό και της δική μας οργανικής ενώσεως μαζί Του, σωζόμαστε.

Για να δηλωθεί λοιπόν η αληθινή ενανθρώπηση Του, καταδέχτηκε να υποστεί και να εκπληρώσει όλες τις νομικές διατάξεις, τις οποίες είχε καθορίσει ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη, για να ορίσει την ιερή συνθήκη, που είχε συνάψει με τον Ισραηλιτικό λαό, για την πραγματοποίηση της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους. Δέχτηκε «σπαργάνων περιβολή», «περιτομήν καταδέχησαρκικήν» και

βάπτισμα υπό των τιμών χειρών του τελευταίου προφήτη, Ιωάννου του Βαπτιστού. Χωρίς να έχει την ανάγκη του βαπτίσματος του Ιωάννη, λόγω της απόλυτης αναμαρτησίας Του, κατέβηκε στα ρείθρα του Ιορδάνου, για να προεικονίσει στο ευσεβές πλήθος των μαθητών του μεγάλου προφήτη, το άγιο Βάπτισμα της Εκκλησίας, το οποίο δεν δίνει απλά μια αίσθηση απάλειψης αμαρτημάτων, όπως ήταν το βάπτισμα του Ιωάννη, αλλά θανατώνει το παλαιό άνθρωπο και τον αναγεννά σε νέα ύπαρξη.

Δια του αγίου Βαπτίσματος «τον παλαιόν άνθρωπον αποθέμενοι, τον νέον ενδυσόμεθα» βεβαιώνει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος (Λόγος ΛΗ΄, ΕΠΕ5,40) και ο απόστολος Παύλος διακηρύττει πανηγυρικά, πως «όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν, Χριστόν ενεδύθημεν» (Γαλ.3,27), συναποτελώντας πια ένα σώμα, το Σώμα του Χριστού (Α΄ Κορ.12,27), το σεσωσμένο και τεθεωμένο.

Ο Χριστός δεν ήρθε απλά να «διορθώσει» κάποια κακώς έχοντα, αλλά να ανακαινίσει ολοκληρωτικά και οντολογικά τον κόσμο. Να αναδημιουργήσει τον άνθρωπο και ολόκληρη την υλική κρίση, η οποία στέναζε από τη δουλεία της αμαρτίας και της φθοράς.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι δεν απέτυχε ο Θεός, με την έκπτωση της υλικής δημιουργίας, αλλά ο άνθρωπος, ο οποίος επέλεξε εκούσια να γίνει φορέας του κακού και υποκείμενος στη φθορά και το θάνατο. Με τη δική του έκπτωση συμπαρέσυρε στη φθορά και τη δουλεία της αμαρτίας και ολόκληρο τον υλικό κόσμο. Κι' αυτό διότι αυτός, μόνον αυτός, σε ολόκληρη την άυλη και υλική κτίση, πλάστηκε να μετέχει του υλικού και πνευματικού κόσμου, του κτιστού και του ακτίστου. Να είναι ο σύνδεσμος της ύλης με το πνεύμα και η δίοδος αγιασμού του υλικού κόσμου. Αυτό φαίνεται καθαρά από τις διηγήσεις του ιερού κειμένου των δύο πρώτων κεφαλαίων του βιβλίου της Γενέσεως στην Παλαιά Διαθήκη. Η εντολή σ' αυτόν από το Δημιουργό «εργάζεσθαι και φυλάσσειν» (Γεν.2,15), σημαίνει ότι είχε καταστεί συνδημιουργός Του στην υλική κτίση. Διά της εργασίας του, της φροντίδας του και του σεβασμού του προς αυτήν, θα εξαγιαζόνταν και θα προχωρούσε προς τον τελεολογικό της σκοπό.

Το τραγικό γεγονός της πτώσεως, διέκοψε αυτή την θεόδοτη σχέση μεταξύ ανθρώπου και υλικού κόσμου. Ο άνθρωπος δεν θα έχει πια την ευλογία να είναι συνδημιουργός του Θεού και να απολαμβάνει με άνεση τους καρπούς του υλικού κόσμου. Θα επέλθει μια τρομακτικών διαστάσεων ρήξη μεταξύ τους. Δεν θα είναι εύκολη η ζωή του στη γη, η οποία από παραδείσιο περιβάλλον θα καταστεί τόπος «ακανθών και τριβόλων» (Γεν.3,18) και θα είναι αναγκασμένος, προκειμένου να επιβιώσει βιολογικά, να ζει με διαρκή κόπο, τρώγοντας τον άρτο του «εν τω

ιδρώτι του προσώπου» του (Γεν.3,19). Το δε τραγικό πέρας της επί γης ζωής του θα είναι επιστροφή του στη γη «εξ ης ελήφθη», ο σωματικός θάνατος και το πλέον ολέθριο, ο αιώνιος θάνατος, ο παντοτινός χωρισμός του από το ζωοδότη Θεό.

Η γη κατέστη «επικατάρατος» (Γεν.3,17), με την ευθύνη του ανθρώπου, που σημαίνει ότι στερήθηκε των θείων ευλογιών και του εξαγιασμού της. Ο άνθρωπος, ο σύνδεσμός της με το Θεό, ήταν πια ανήμπορος να λάβει και να διαχύσει τον θείο αγιασμό στην κτίση, όπως είχε ταχθεί να κάνει, αφού οι άνθρωποι έγιναν «εχθροί του Θεού» (Ρωμ.5,10) και «πάντες ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού» (Ρωμ.5,1). Η αμαρτία απομακρύνει τον άνθρωπο από το Θεό, διότι ως κακό δε μπορεί να εναρμονισθεί με το καλό. Ο πτωτικός άνθρωπος έγινε από υιός και κληρονόμος του Θεού «ξένος και πάροικος των επαγγελιών του» (Εφ.6,19).

Αλλά η Ενανθρώπιση του Θεού, η είσοδος Του στο χώρο και τον χρόνο, σήμανε την αρχή του τέλους της γης ως «επικατάρατος», διότι προσλαμβάνοντας στο πρόσωπό Του την ανθρώπινη φύση, προσέλαβε και την υλική κτίση, την οποία αγίασε και την έστρεψε στον τελεολογικό της σκοπό.

Το γεγονός της καταδύσεως του Κυρίου στα νάματα του Ιορδάνη σήμανε και τον εξαγιασμό του υγρού στοιχείου, το πλέον απαραίτητο στοιχείο της ζωής.

Η Εκκλησία εξέλαβε εξ' αρχής την Βάπτισμα του Χριστού, εκτός από τον απολυτρωτικό της νόημα και εξαγιασμό της κτίσεως, δια του αγιασμού των υδάτων. Γι' αυτό συνέδεσε τη μεγάλη εορτή με την τέλεση του Μεγάλου Αγιασμού, ως μια από τις σπουδαιότερες τελετουργικές της πράξεις. Κάποιοι θεωρούν τον Μεγάλο Αγιασμό, όχι ως τελετή, αλλά ως Μυστήριο, διότι τελείται ενωμένο, ως προέκταση του ιερού Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας.

Ο Χριστός αγίασε τα ιορδάνεια ρείθρα και η Εκκλησία αγιάζει τα νερά με τη ρίψη του Τιμίου Σταυρού, ο οποίος είναι το «σημείον του Υιού του Ανθρώπου» (Ματθ.24,30). Ο Σταυρός, ο «φύλαξ πάσης της οικουμένης», το τρομερό και ακατανίκητο «όπλο κατά του διαβόλου», έχει τη χάρη και τη δύναμη να αγιάζει και να καθαρίζει τον άνθρωπο και τη φύση από τα βδελυρά και ολέθρια έργα του Σατανά, να εξαγιαίνει την θεία δημιουργία.

Ιστορικά, η ιερή ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού και του αγιασμού των υδάτων, κατά την εορτή των Θεοφανίων, ανάγεται στους πρωτοχριστιανικούς χρόνους. Ευχές για τον αγιασμό του νερού βρίσκουμε σε αρχαία κείμενα της πρώτης Εκκλησίας, όπως τις «Αποστολικές Διαταγές», την «Αποστολική Παράδοση» του αγίου Ιππόλυτου Ρώμης και το γνωστό «Ευχολόγιο». Επίσης αναφορές για χρήση αγιασμένου ύδατος συναντάμε στη λεγόμενη «Φιλόθεο

Ιστορία» και στην γνωστή «Εκκλησιαστική Ιστορία» του Θεοδώρητου Κύρου.

Η σημερινή μορφή των Ευχών του Μεγάλου Αγιασμού, όπως και το όλο τελετουργικό, θεωρείται ποίημα του αγίου Σωφρονίου Ιεροσολύμων. Κάποιοι ερευνητές θέλουν ως ποιητή του τον άγιο Πρόκλο Κωνσταντινουπόλεως. Κάποια αρχαία χειρόγραφα διασώζουν την παράδοση πως η μεγάλη βασική Ευχή της ακολουθίας ανήκει στο Μ. Βασίλειο.

Με τις ευχές των λειτουργιών και την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος, το ύδωρ αγιάζεται, λαμβάνοντας ιδιότητες αφθαρσίας, ώστε να μην υπόκειται σε φυσική φθορά, να μην σαπίζει από τα μικρόβια και τους μικροοργανισμούς του νερού. Μπορεί να διατηρηθεί εσαεί, χωρίς να αλλοιωθεί. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε πως η διατήρηση αφθαρσίας του Μεγάλου Αγιασμού, συντελείται μόνον στην Ορθόδοξη Εκκλησία, σε αντίθεση με άλλες χριστιανικές «εκκλησίες» στον οποίο προσθέτουν συντηρητικά (αλάτι), αποδεικνύοντας πως η Ορθοδοξία μας είναι η μόνη και αληθινή Εκκλησία του Χριστού και μόνο σ' αυτή επενεργεί η Θεία Χάρις.

Ο Μέγας Αγιασμός ενέχει τεράστια θεολογική σημασία, διότι φανερώνει περίτρανα τον καθαγιασμό και της υλικής δημιουργίας και της σωτηρία της από τη φθορά, την οποία προκάλεσε η ανθρώπινη πτώση, η ανταρσία κατά του Δημιουργού.

Ο απόστολος Παύλος είναι σαφής: «οίδαμεν γαρ ότι ότι πάσα η κτίσις συστενάζει και συνωδίνει άχρι του νυν», προσμένοντας την ελευθερία της «από της δουλείας της φθοράς εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού», διότι «τη ματαιότητι η κτίσις υπετάγη, ουχ εκούσα, αλλά διά τον υποτάξαντα» (Ρωμ.8,20-22). Ο άνθρωπος συμπαρέσυρε στην πτώση του και τον υλικό κόσμο στο όλεθρο της φθοράς και της καταστροφής. Διά της αμαρτίας και της επικράτησης του κακού στον κόσμο, η φύση αδυνατούσε να είναι η δοξολογία του Θεού και έγινε κατοικητήριο δαιμονίων.

Ας μην παραβλέψουμε την πίστη του μεταπτωτικού ανθρώπου σε μυριάδες δαιμονικά και συχνά απαίσια όντα της φύσεως, κυρίως κακοποιά, τα οποία λάτρευε και προσπαθούσε να εξευμενίσει, με απίστευτες δεισιδαίμονες θρησκευτικές πρακτικές. Μάλιστα αυτή η πίστη διατηρήθηκε και στη συνείδηση των χριστιανών ως τα σήμερα, η γνωστή πίστη στα «παγανά», τα οποία σύνδεσε με την περίοδο του Αγίου Δωδεκαημέρου και τα Φώτα και τα οποία αποδιώχνει ο Αγιασμός και η ρίψη του Τιμίου Σταυρού στα νερά.

Ο Χριστός γενόμενος άνθρωπος, όπως προαναφέραμε, λαμβάνει το υλικό στοιχείο, αγιάζοντας την κτίση. Με μια σειρά θαυμάτων Του επεμβαίνει και εκβάλλει δαίμονες από την κτίση, κάνοντας έτσι την απαρχή της πλήρους απελευθέρωσής

της από τη δουλεία του Σατανά.Μάλιστα όρισε να μεταβάλλονται τα υλικά στοιχεία του άρτου και του οίνου σε Σώμα και Αίμα Του. Στον καθαγιασμένο Άρτο και Οίνο εξαγιαάζεται, σώζεται και θεώνεται, μαζί με τον άνθρωπο και ολόκληρος ο υλικός κόσμος.

Ο αγιασμός και η σωτηρία και της κτίσεως φανερώνει επίσης, πως η χριστιανική μας πίστη δεν διακατέχεται από δυαλιστικές αντιλήψεις, όπως θέλουν κάποιοι να της καταλογίσουν.Δηλαδή δεν υιοθετεί την πλατωνική, νεοπλατωνική και μανιχαϊστική αντίληψη περί «κακής ύλης» και ούτε αποκλίνει στην υλιστική θεώρηση του αρχαίου και νεώτερου υλισμού. Κι αυτό διότι, τόσο η άυλη, όσο και η υλική κτίση

είναι δημιούργημα του ενός αγαθού, πάνσοφου και παντοδύναμου Θεού, ως «καλή λίαν» πλάση (Γεν.1,31), για να επιτελέσει τον τελεολογικό της σκοπό.

Δια του Μεγάλου Αγιασμού των Θεοφανίων αγιάζεται η φύση των υδάτων και σύμπασα η υλική δημιουργία.Οι πιστοί, εκτός από το ότι τον μεταλαμβάνουμε και αγιαζόμαστε προσωπικά, ραντίζουμε και τα υπάρχοντά μας για να αγιαστούν, ώστε να πληρωθούν από τη χάρη του Θεού και να απελευθερωθούν από την επήρεια των δαιμονίων.Δηλωτικό αυτής της πίστης είναι, όπως προαναφέραμε, η λαϊκή αντίληψη ότι, δια του ραντισμού, φεύγουν πανικόβλητα τα «παγανά», δηλαδή οι δαιμονικές δυνάμεις, από τα σπίτια, τα ζώα, τα κτήματα και τα υπάρχοντά μας, που αυτό σημαίνει θεολογικά την εκβολή του παρείσακτου Σατανά από τη θεία δημιουργία.

Η μετάληψη του Μεγάλου Αγιασμού και ο ραντισμός των υπαρχόντων μας, είναι η απελευθέρωση της υλικής δημιουργίας από τη φθορά της πτώσεως και η μετουσίωσή της στην προπρωτική κατάστασή της.Ο προφήτης Ησαΐας προείδε αυτή την θαυμαστή εσχατολογική μεταμόρφωση του υλικού κόσμου ως εξής: «Τα γαρ όροι και οι βουνοίεξαλούνται, προσδεχόμενοι υμάς εν χαρά, και πάντα τα ξύλα του αγρού επικροτήσει τοις κλάδοις. Και αντί της στοιβήςαναβήσεται κυπάρισσος, και αντί της κονύζηςαναβήσεται μυρσίνη. Και έσταιΚυρίω εις όνομα, και εις σημείοναιώνιον, και ουκ εκλείψει» (Ησ.55,12).

Οι λαμπρές τελετές του καθαγιασμού των υδάτων, με τη ρίψη του Τιμίου Σταυρού σε αυτά, την αγία αυτή ημέρα, σημαίνουν τον άεναο εξαγιασμό της δημιουργίας, χάρη στην καθαρτική δύναμη του Χριστού, η οποία πηγάζει από τα ιορδάνεια ρείθρα.Στην καταπληκτική ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού αναφέρεται: «Σήμερον τα των ανθρώπων πταίσματα τοις ύδασι του Ιορδάνου απαλείφονται. Σήμερον ο παράδεισος ανέωκται τοις ανθρώποις και ο ήλιος της δικαιοσύνης καταυγάζει ημίν... Σήμερον του παλαιού θρήνου απηλλάγημεν και ως νέος Ισραήλ

διασώθημεν. Σήμερον του σκότους εκλυτρούμεθα και τω φωτί της θεογνωσίας καταυγαζόμεθα. Σήμερον η αχλύς του κόσμου καθαίρεται, τη επιφανεία του Θεού ημών... Σήμερον ο Δεσπότης προς το βάπτισμα επείγεται, ίνα αναβιβάση προς ύψος το ανθρώπινον» (Ευχή Μ. Αγιασμού).

Ο λειτουργός δέεται, να λάβει το εκκλησιαστικό πλήρωμα «...την χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τῆς νεύλογίαν τοῦ Ἰορδάνου». Να μεταποιηθεῖ το αγιασμένο ὕδωρ εἰς «αφθαρσίας πηγῆν, αγιασμοῦ δῶρον, αμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων αλεξιτήριον, δαίμοσινολέθριον, ταις ἐναντίαις δυνάμεσιν ἀπρόσιτον, ἀγγελικῆς ἰσχύος πεπληρωμένον, ίνα πάντες οἱ ἀρυόμενοι καὶ μεταλαμβάνοντες ἔχοιεν αὐτὸ πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πρὸς ἰατροίαν παθῶν, πρὸς αγιασμόν οἴκων, πρὸς πάσαν ωφέλειαν ἐπιτήδειον ... Δοσπάσι, τοῖς τε μεταλαμβάνουσι, τὸν αγιασμόν, τὴν εὐλογίαν, τὴν κάθαρσιν, τὴν υγιάν...».

Να σημειώσουμε ἀκόμα πως ἡ Ορθόδοξη ναυτικὴ χώρα μας, ἡ ὁποία ζεῖ καὶ μεγαλουργεῖ χάρις στο ἀπλόχερο υγρὸ στοιχεῖο πὺ τὴν περιβάλλει, εορτάζει με ἰδιαιτέρη λαμπρότητα αὐτὴ τὴν εορτὴ καὶ συμμετέχουν οἱ πιστοὶ πάνδημα στὶς λαμπρὲς τελετὲς τοῦ καθαγισμοῦ τῶν ὑδάτων.

Οἱ τελετὲς καθαγισμοῦ τῶν ὑδάτων φανερῶνουν περίτρανα τὴν βαθύτατα ἐδραιωμένη εὐσέβεια τοῦ λαοῦ μας, ἡ ὁποία καθορίζει, ἴσως ἀσυναίσθητα σὲ πολλοὺς, τὸν προσωπικὸ καὶ κοινωνικὸ μας βίο.

Κατὰ τὴ μεγάλη δεσποτικὴ εορτὴ τῶν Θεοφανίων εορτάζουμε τὴ παλιγγενεσία τῆς δικῆς μας τραυματισμένης ἀπὸ τὴν αμαρτία φύσεως καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ κτιστοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν δαιμονικὴ κυριαρχία. Τὴν αγία αὐτὴ ἡμέρα ὁ Λυτρωτὴς μας Χριστὸς, «Ἀδάμ τὸν φθαρέντα ἀναπλάττει ἰθροὺς Ἰορδάνου καὶ δρακόντων κεφαλὰς ἐμφωλεόντων διαθλάττει ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰῶνων Κύριος», ὅπως σημειώνει ἕνας καταπληκτικὸς ὕμνος τῆς εορτῆς, (2ο τροπ. Α΄ ὠδῆς, τοῦ κανόνα τῶν

Φώτων). Ὁ ἱερός ὑμνογράφος μας προτρέπει: «Δεῦτε λάβετε πάντες Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, Πνεῦμα φόβου Θεοῦ, τοῦ ἐπιφανέντος Χριστοῦ» (τροπ. Μ. Αγιασμοῦ). Λάβαμε, ὄντως, δια τοῦ ἐπιφανέντος Σωτήρα καὶ Λυτρωτῆ μας τὸ «φῶς τὸ ἀληθινόν, ὁ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 1,9) καὶ «ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιά θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς» (Ματθ. 4,16). Γι' αὐτὸ καὶ ἡ μεγάλη εορτὴ ὀνομάζεται Φῶτα, εορτὴ τῶν Φώτων.

Αὐτὸ τὸ ἀνέσπερο «Φῶς ἐκ Φωτός», τὸ «Φῶς τοῦ Κόσμου» (Ἰωάν. 9,12), Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀπαστράπτει καὶ ἀκτινοβολεῖ τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία καὶ ὁδηγεῖ καὶ

διαλύει την αχλή και τα σκοτάδια της δαιμονικής επήρειας.Οδηγεί με ασφάλεια, όσους έχουν υγιής πνευματικούς οφθαλμούς και δεν εθελοτυφλούν, στο μακάριο πέρας της επί γης ζωής τους, στη σωτηρία και τη θέωση.

Η αγία μας Εκκλησία, το άμωμο και πανάγιο Σώμα του Χριστού (Εφ.1,23. Α΄Κορ.12,27), μας θεραπεύει από τα τραύματα της αμαρτίας και μας καθιστά σώους, ολόκληρους, σωσμένους και θεωμένους, «υιούς και κληρονόμους Θεού δια του Χριστού» (Γαλ.4,5), «συμπολίτες των Αγίων και οικείους του Θεού» (Εφ.2,19).

Ένα από τα σωτήρια δώρα, που μας προσφέρει είναι και ο Αγιασμός των Θεοφανίων, εις ίαση ψυχής και σώματος, εις αγιασμό και απελευθέρωση ημών των υιοθετημένων τέκνων Του και ολοκλήρου της κτιστής δημιουργίας από τις αντίθεες δυνάμεις!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN